

Розмова в потязі (про секс у туалеті)

Я не люблю дорожніх розмов. І взагалі, не люблю розмов з незнайомими і намагаюся ніколи не підтримувати їх. Але у кожного в житті була бодай одна щира розмова у потязі далекого сполучення, яка не забулася. Трапилася така й у мене.

Дорога була далека. То був пасажирський потяг, не швидкий, тобто зупинявся чи не щогодини. Я була в чотиримісному купе сама. Ця жінка підсіла через кілька зупинок в якомусь райцентрі, і от нас уже двоє. Вона озирнулася на порожні верхні полиці й сказала:

— Вам було добре самій, а тут раптом я. Ви до кінця?

— Так.

— А мій пункт призначення серед ночі. Я навіть стелитися не буду.

Жінка була гарна. Немолода, проте гарна. Блиск очей, який переморгувався із блиском сережок, робив майже непомітним те, що роки вже почали спотворювати овал гарного обличчя. Мені здається, я б її впізнала, якби зустріла ще раз. А втім не знаю.

Ми обмінялися якимись незначущими фразами, а потім вона вийшла в коридор і стала біля вікна, а я сиділа біля вікна в купе, забувши про неї.

Через деякий час ми зустрілися біля туалету. Я чекала в тамбурі, потім підійшла вона. Ми обмінялися усмішками, мовляв, зустрілися, попутниці. Туалет довго не звільнявся. Всередині розмовляли. Може, там мати з дитиною? Я постукала, не так від нетерпіння, як тому що боялася знову не потрапити. Потяг спинявся часто, провідник замикав

туалет на зупинках, потім забував відімкнути, треба було шукати його, просити впустити, що створювало відвертий дискомфорт. Тож я постукала. Двері вмить відчинилися, вийшли чоловік і жінка, ховаючи очі.

Коли я вийшла, то попутниці під дверима не було. Коли повернулася до купе, вона вже сиділа на своєму місці.

— Тут провідник ходив, пропонував чай. Я сказала, щоб зайшов трохи згодом.

— Дякую.

— Ви звернули увагу на ту пару, яка вийшла з туалету?

— Всяке буває в цьому житті, — знизала плечима я.

Жінка посміхнулася якось недобре й стала негарною. Але скоро її гарне обличчя повернуло недавню красу.

— В тому туалеті й одному тісно, — поділилася я своїми міркуваннями невідомо навіщо. Адже ж мала намір мовчати, щоб не провокувати дорожніх розмов.

— І певно брудно, — сказала жінка.

— Не так і брудно, але туалет є туалет. Тим більше в потязі, — відповіла я. — Не знаю, яка сила могла б змусити мене добровільно піти туди з чоловіком...

— Я теж вже багато років думаю, яка сила може змусити... — задумливо вимовила вона. — Яка сила?

— Ви мене питаєте? Я не експерт в таких питаннях. Зі мною такого не було. Але... не судіть, то й не судимі будете.

— Тобто ви не засуджуєте? — знову посміхнулася попутниця.

— Вони ж одразу звільнили, тільки-но ми постукали...

Жінка похитала головою на знак згоди. Так сталося, що моя супутниця мала настрій на розмову, і я порушила обітницю мовчання, бо невідомо з яких причин мені захотілося поділитися міркуваннями та враженнями про секс в туалеті.

— Якось у Парижі багато ходила пішки, сіла відпочити в сквері. А там такі кабінки, де треба кидати монету — і двері відчиняються.

Жінка кивнула, мовляв, бачила таке.

— І я помітила, як туди увійшло двоє немолодих людей. Я не стежила навмисне, — ніби виправдовувалась я, — а просто сиділа неподалік, ноги втомилися. За деякий час вони вийшли й пішли в різні боки. Я ще подумала: «Боже мій!»

— І ці пішли в різні боки, — відізвалася жінка про пару в туалеті, — він лишився в нашому вагоні, а вона пішла в інший.

— То їхня справа, — сказала я.

— Ви вже стільки разів висловили свою толерантність до цієї пари! — сумно посміхнулася жінка.

— А ви їх аж так засуджуєте? — спитала я.

— Ні, я не засуджую! Але за такими вчинками завжди стоять якщо не трагедії, то якісь великі травми.

— Абсолютна правда! Я й тоді, в Парижі, подумала: «...і що це людей штовхає на таке?» Мені стало дуже сумно, коли я побачила ту жанрову сцену біля паризького сортиру. Хоча мене воно ніякою мірою не стосувалося.

— А може, в них не було по євро на ніс, то вони скинулися по 50 центів? — сумно засміялася жінка, — я чула, що в Парижі є дуже злиденні пенсіонери.

— Навіть якщо так, це теж якась трагедія. Але ж у потязі туалети безкоштовні. Ця пара поперлася туди разом не через економію. Їх погнала якась інша сила!

— А уявіть собі, я теж одного разу підпала під владу цієї незрозумілої сили!

Мені стало ніяково, ніби випадково відчинила двері туди, де людина забула замкнутися. Хотілося урвати цю розмову, і, водночас, я розуміла, що треба щось сказати:

— Всяке буває. І зі мною бувало різне. Сексу в туалеті не було, але траплялися усілякі речі... яких і не уявити.

— І я не могла уявити. Щоправда, то було не в потязі і не в туалеті, а в квартирі і у ванній кімнаті, але то те саме. З тим, з ким я туди пішла, не була знайома й п'яти хвилин.

Відчувалося, що жінці і тяжко було це згадувати, і, разом з тим, дуже хотілося полегшити душу. Можливо, вона нікому ще не розповідала про це, бо ніхто не викликав довіри. В мене спливла в пам'яті моя попередня довірлива розмова за кілька років до того з незнайомою жінкою, яка розповідала, що в неї померла дитина. Жінка плакала, дарма що дитина померла вже давно. Я добре пам'ятаю ту емоційну напругу, бо від мене чекали якихось слів, а я не могла знайти їх. Щоправда, несподіване полегшення принесли мої цілком ординарні слова, що дитина стала ангелом на небі. Такої ж сили гостре страждання і власну безпорадність я відчула в розмові з тою гарною жінкою в купе. Хоча об'єктивні причини страждання були, здавалося б, несумірні. І тут «ангел на небі» вже однозначно не допоможе.

— Але ви така гарна, така стильна, — нарешті сказала я їй, — у вас напевне було й багато приємного з чоловіками.

— Я знаю, що я добре виглядаю, як для свого віку, — спокійно відповіла жінка, — але та пригода і досі згадується, як операція без наркозу.

Її руки лежали на столику. Я побачила, що на відповідному пальці в неї була шлюбна обручка. І на інших пальцях гарні каблучки. І, очевидно, її пещені руки й персні на пальцях були такі гарні, як на середньовічних картинах. Вона впіймала мій погляд.

— То було дванадцять років тому. Я тоді жила зі своїм першим чоловіком. Тепер я одружена з іншим, і в нас добрий союз. Та й з тим тоді нібито все було не так і погано.

У купе зайшов провідник, спитав: «Чого бажають дівчата: чай, каву, капучіно, воду, пиво?»

— Давайте по пивцю? — спитала жінка, і я радо погодилась, бо мене вже захопила її сповідь, а під пиво розмова йде краще, ніж за чаюванням.

Отже, була вечірка у великій квартирі. Багато випивки й найдків, багато людей, які бачили одне одного вперше.

Неподалік від моєї співрозмовниці опинився чоловік, якого вона досі не зустрічала. Він наливав їй, чаркуваввся з нею, клав їй руку на коліно, шепотів у вухо якісь гарячі компліменти. Поряд терлися інші пари, хтось танцював, хтось шукав пляшку. І от він взяв її за руку й підвівся, вона пішла за ним, думала, він кличе до танцю. Повів кудись, міцно притискаючи до себе.

— Ви не подумайте, ніби я аж така праведна! В мене були романи! І божевілля різні були! Мій перший чоловік умкнув мене з вечірки, повіз до себе. Але щоб отак до ванни! Не спитавши імені! Тривалий час ні я не знала, як його звать, ні він, як мене. І він, до речі, був там із дружиною.

— А ви без чоловіка?

— А я без.

— І вас застукали? — схвильовано спитала я, бо жінка розповідала так емоційно, що я мимоволі уявила собі: стан сп'яніння, повільна приємна музика, гарячі руки чоловіка на плечах, а навкруги всі труться одне об одного, і все затоплюють всепереможні хвилі недиференційованої сексуальності. І раптом крик на інтонаціях нянечки з дитсадочка: «Як вам не соромно!»

— Не застукали. В тому сенсі, в якому ви питаєте. Але до ванни стукали, як щойно ви в той туалет. І тільки-но ми звідти вийшли, туди ввалилася інша пара.

— Але ви казали, він там був з дружиною! Вона могла почати обурюватись, і, зрештою, вважалося б, що правда на її боці.

— Та ні, вона нічого не помітила.

— Може, вона й сама тоді з кимось...

— Може. Мені байдуже.

— То що ж тоді так травмувало вас? — виявила нерозуміння я.

— А з вами таке бувало?

— Ні. Хоча я, так само як і ви, мала різне. І шлюби, і романи, і випадкові зустрічі. Іноді то було добре, а іноді — не дуже.

— Ви знаєте, в мене була одного разу, як ви кажете, випадкова зустріч. Але той чоловік потім відвіз додому, поцілував руку, подякував за приємність, узяв телефон. Я довго чекала, що він озветься. Але не озвався, і поступово все забулося. А цей з тої ванни, куди мене так тяг, аж на руках ніс...

За розмовою ми не помітили, що потяг зупинився. В купе увійшов чоловік, поклав сумку на верхню полицю, спитав, чи можна поки присісти скраєчку на нижню. І поставив свою пляшку пива поряд з нашими майже допитими.

— Ходімо до вагону-ресторану! — вигукнула попутниця.

— А в цьому потязі є?

— Є! поряд з нашим вагоном.

— Куди ви, дівчата? — гукнув він нам навздогін. — У мене в сумці ще є пиво!

Але ми залишили чоловіка з його пивом стелитися на верхній полиці в порожньому купе, отож, я рушила за нею слідом. Вагон-ресторан справді був поряд з нашим вагоном. Ми сіли й замовили по якійсь страві і ще по пиву. Ми сиділи одна навпроти одної, і мені кортіло почути продовження. В неї за спиною шепотілися чоловік і жінка, і я майже певна, що то були ті самі, які, ховаючи очі... ви здогадалися, які саме. Ми чомусь говорили про щось інше, малозначуще, про що й говорять випадкові співрозмовники, і вона ніяк не поверталася до незавершеної оповіді, і я роздратовано слухала про те, на який потяг їй брати квиток, щоб не приїздити серед ночі, але не було квитків на той, який прибуває о сьомій ранку, то ж довелося їхати цим, а цей тому і їде напівпорожній, бо незручний. Мені аж довелося сказати:

— А ті люди у вас за спиною, то, часом, не ті, кого ми нещодавно потурбували?

Вона рвучко обернулася.

— Ні, то не вони!

Нам принесли пиво, яке нарешті повернуло її до фатальної події дванадцять років тому. З її оцінки того, що сталося тоді, травмувала її не сама подія у ванній, а те, що чоловік одразу віддалився від неї й загубився серед гостей, а вона так і не змогла знайти його в юрбі.

— Чоловік, який потанцює з жінкою, потім кланяється їй і каже «спасибі!»! А тут отримав значно більше, ніж просто потанцювати!

Я довго слухала, сьорбаючи пиво, про брутально нечемного партнера, який скористався нею, «як жеребець кобилкою». Я не знала, чи варто говорити їй те, що, під час її сповіді спало б на думку, я так гадаю, не лише мені. Але, коли нам принесли по гарячій страві, виникла деяка пауза, я все-таки вимовила:

— Мабуть, у нашій культурі прийнято зневажати жінку, яка йде з чоловіком до ванної, навіть не знаючи його імені... Ні, я нічого вам не кажу, я сама могла б опинитися на вашому місці...

— І ви б проковтнули це? — жінка високо підняла свої гарні ледь підмальовані брови й гойднула сережками.

— Боюся, що, коли б я опинилась у такій ситуації, я б мала звинувачувати лише себе. Я цілком можу уявити густу еротичну атмосферу в тій оселі, яка штовхає робити дурниці. Але ж то не було згвалтування!

— То був гіпноз! То було ще більше насильство, ніж гвалтування, — прошепотіла жінка. — З доброї волі я б не пішла на таке!

І вона розповіла, що почала кричати й кликати його, — цікаво, як вона зверталась до нього, коли кликала? — і ходила по кімнатах, і вмикала світло, і чоловіки незадоволено витягали свої руки з-під жіночих спідниць і сідниць, і гнівалися на неї, чого треба цій навіженій бабі? Їй викликали таксі, мовляв, допилася. І вона кілька днів не могла ні жити, ні працювати. Але потім вирішила розшукати його і сказати, що так робити не можна. Що жінка — то не плювальниця і не громадська вбиральня.

— Але ви ж через нього не стали вагітною? — тихо спитала я, намагаючись второпати міру трагедійності тої пригоди.

— А знаєте, — відповіла вона, — якби це сталося, я б народила і принесла б йому! Щоб знав! Що не можна слухатися лише того, що в штанах!

Хоча це вартувало їй великих зусиль, вона таки вираховувала того чоловіка й примудрилася зустрітися з ним.

— І?

— Він виявився впливовою людиною в тій організації, в якій я тоді працювала. В якій працює чи не половина нашого міста. Провідний розробник маркетингових технологій. Ми зустрілися в його офісі, і він був таким чемним, таким уважним. І довго не міг згадати, як ми «познайомились». А коли второпав, то відразу й питає: «То що вам треба? Хочете перейти в наш відділ? Вакансії — то не до мене, але я можу порадити, до кого звернутися». А я кажу: «Ні, я не хочу переходити у ваш відділ. А хочу одного: повноцінного побачення. Бо я не сучка». І він одразу: «Ні в якому разі! Я порядна людина! В мене дружина й двоє дітей!» А я йому: «В мене теж чоловік і двоє дітей! Але це не означає, що мене можна тягати до ванни, як дешеvu повію!»

У жінки по щоках потекли сльози. То вперше, а може, навіть і востаннє я бачила, щоб звичайна жінка, не актриса на сцені, так бурхливо реагувала на те, про що розповідала.

— Вам щось треба? — спитала її офіціантка.

— Ще по пиву! — вигукнула вона.

Я не пам'ятаю, як опинилася знову в купе. Прокинулася серед ночі, бо дуже кортіло туди, куди дуже хочеться після такої кількості пива. Попутниці не було, її полиця була порожня. На верхній хропів чоловік. Я стала шукати свою сумку. Ось вона, на мені, через плече. Все на місці. Потяг знову зупинився. Але вночі провідник не замикав ті двері навіть на зупинках.

Потяг рушив. Я повернулася до купе. Я так і не згадала, як ішла сюди з вагона-ресторану. Але розмову з попутницею

пам'ятала добре. Потім вона вже не давала мені вимовити ні слова, то вже була не розмова, а її монолог.

— Невже це добре — грабувати в дупель п'яного, якщо він опинився у вашій владі, хоча напиватися в дупель та-кож недобре? Так само не треба такого робити з жінкою, навіть якщо вона й пішла за тобою, як коза! Ви кажете, багато чого не треба робити, а люди роблять. Вбивати не треба, грабувати не треба. Але одне діло, коли є конфлікт із сильним противником. Коли є боротьба. Та зовсім інша історія, коли є бажання скористатися безпорадністю. Коли беруть те, що погано лежить. Це безчесно! І це має бути покарано! І я вирішила винести йому вирок! Так і сказала: «Якщо ми з вами не зустрічаємося в готелі за містом, як чоловік із жінкою, а не як пес із сукою біля засцяного паркану, то про ваші пригоди у ванні знатиме ваша дружина!» Я побачила, як він злякався! Побачила, що в саме яблучко влучила! Тож грюкнула дверима і пішла з його кабінету. А сама думаю: «Його знайшла, то й дружину знайду». Але мені здалося, що шукати її буде не треба, бо він погодиться на мої умови, погодиться на побачення в готелі за містом. А я вже зроблю те саме, що він мені. Доведу його до сказу і з'їду з теми. Я вмію так: завести мужика, та щоб самій не завестися! Я ще до втрати цноти так розважалася! І тепер втечу і не скажу «до побачення»! Щоб знав! Що з жінкою так не можна! Але він, паскуда, знову обіграв мене! І як обіграв! День не телефонує, два, я вже думаю, треба домовлятися про зустріч з його половиною, вона теж на нашій фірмі працювала.

Але тут мені мій чоловік... приходять з роботи й каже: «То ти, виходить, шльондра, яких іще пошукати! В груповому сексі береш участь! Мати двох дітей!» І назвав час і місце тої вечірки. А він туди він зі мною не пішов, бо був з перепою після іншої вечірки, куди ходив без мене. І нічого слухати не хотів, коли я йому у відповідь: «Ти що, відеозапис бачив?» — «Не бачив, але вірю! Бо мені й інші люди, наші

колеги, про ту вечірку багато чого розповідали!» І назвав деталі, і побачив мою реакцію. Ми розлучилися на його умовах, і будинок за містом, який ми разом будували, який я дуже любила... відійшов до нього. Бо інакше він реально погрожував, що про мою ванну і про те, як я «влаштувала концерт», коли вибралася звідти, знатимуть наші діти, яким вже було чотирнадцять і дванадцять! Ось бачите, як мене «нахилили» вдруге? Тільки не заспокоюйте мене, ніби усе минеться. І не дорікайте, мовляв, сама в усьому винна! А як ще я мала реагувати на таке? Але Бог йому за мене помстився! Він помер від страшної хвороби.

Як з'ясувалося вранці, вона заплатила за наші посиденьки у вагоні-ресторані. Але я так і не второпала, хто саме помер від страшної хвороби: її перший чоловік чи той, з ким вона ходила до ванної. А головне, я так і не збагнула причин її образи на долю. Хоча в мене виникло кілька версій, або гіпотез.

Перша — суто еротична. Чоловік довів свою справу до кінця, бо вона декілька разів повторила: не відмикав двері, поки не... А вона, очевидно, ні, хоча теж вся палала.

— Але ж у вас вдома був чоловік...

— Але ж я порядна жінка, а не курва, яка заводиться з одним, а закінчує з іншим!

Тож, ймовірно, шал ображеної самиці штовхав її до неадекватних дій стосовно самця, який узяв своє, а їй нічого не дав.

Друга гіпотеза є дотичною до першої. Було порушено якісь правила, якусь її особистісну систему цінностей, яку вона вважала непорушною. Зрештою, всім нам знайома парадигма попередніх епох: якщо молода жінка завагітніла, то винуватець з нею має неодмінно одружитися. Інакше то чоловік безчесний, якого тільки викликати на дуель і вбити. Скільки неадекватних шлюбів було укладено носіями такої настанови! У моєї попутниці було вироблено іншу настанову, якої чоловіки її життя досі не порушували: якщо

мав з жінкою приємність, то їй треба за це подякувати, поцілувати руку, сказати, що досі в нього такого задоволення ще не було ні з одною. І от трапився чоловік, який цього правила не виконав. То йому треба помститися, і так, щоб він пам'ятав, скільки житиме. Найкраще — каструвати. Але це стаття кримінального кодексу. То, значить, завести й не датися. За таке не відкривають кримінальної справи. Але не дався він. Виграв на першій хвилині партію, яку вона, здавалося б, так добре продумала наперед. Та ще й з яким переконливим рахунком!

І третя гіпотеза, впритул дотична до другої. Та жінка не вміла програвати. Кожен програш ввергав її у прірву відчаю, з якою вибратися вона не вміла. Не одна вона така. Я знала жінок, які тяжко пережили те, як закінчилися їхні історії кохання. Коли ми разом докопувалися до першопричин невиліковних страждань, виявлялося, що там, на глибині, була не втрата хлопця, бо, зрештою, скоро виникав інший, можливо, кращий за попереднього, ненависть до якого, одначе, продовжувала кипіти в казані жіночого ества. Бо не вийшло зіграти по-своєму. Чим порушувалися якісь засадничі закони, які були непорушними структурами особистості ображеної.

Четверта. Та пригода розкрила темну сутність її першого чоловіка, яким вона, певне, тоді дорожила. Чи не збирався він сам розлучатися з нею? Цілком ймовірно. Але тримався за будинок за містом, який довелося б ділити. А тут такий вдалий поворот долі. Скоріш за все, він і сам брав участь у подібних гулянках, але виявив гендерну нетолерантність: йому можна, дружині — ні! І знайшов спосіб шантажувати її, і дітьми, як виявилось, не дорожив. Отже, смертна образа на короткочасного коханця ускладнилася значно тяжчою образою на чоловіка, з яким було на той час прожито солідний шматок життя. Адже добрий шлюб від такого не руйнується. Неповнолітнім дітям із нестійкою психікою про таке розповідати справді не варто. Але, якщо жінка

пізнала щось подібне у своєму житті, з цього зовсім не випливає, що вона — погана мати. Навпаки, вона краще зрозуміє власну дочку, в якій на початку статевого життя може бути зовсім чорний бруд. А проте, зрозуміти таке в дочки і не цькувати її може лише мати, яка усвідомила власні незгоди, чого з жінкою в потязі не відбулося. Зовсім навпаки.

П'яте. Якщо її тягне поговорити про це з незнайомими, значить, вона з якихось причин не може поговорити про це зі своїм нинішнім чоловіком, з яким, однак, вважає, ніби в неї все добре. Обмін таємними думками має бути перш за все між подружжям. Перед випадковими попутниками розкриваються тоді, коли не можуть розкритися в шлюбі. Але тоді навіщо той шлюб?

Я декілька разів розповідала своїм знайомим той сюжет. У таких розмовах часто оповіді обростають деталями, яких і не було. Я намагалася, щоб цього не сталося. І без вигаданих деталей ця історія перенасичена неординарною інформацією. Історія викликала відгук в колі моїх знайомих. У мене розпитували, хто та жінка за фахом, чи має вищу освіту, чи лише технікум, так само і про її чоловіків, а також що виросло з її дітей. Я знаю про неї лише те, що виклала вище. Я навіть не знаю її імені. Імені головного винуватця її бід також не знаю. Ті, кому я розповідала цю пригоду, також пропонували свої коментарі. Ось деякі з них.

— Актриса погорілого театру ця твоя пані з туалету! Її на сцену не беруть, то вона роз'їжджає в потягах, розіграє театр одної акторки! Або її не хочуть друкувати в «Історіях з життя», там добрі гонорари, беруть лише своїх! То вона плоди своєї фантазії перевіряє на попутниках пасажирських потягів.

— І я не вірю, щоб таке було! Якби зі мною щось таке, борони Боже, я б наклала на себе руки! А розповідати про себе такее? Це можна — лише якщо конкретно з тобою такого НЕ БУЛО!